

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญของการวิจัย

นิตยสารจัดเป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งที่มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงมาหลายยุคหลายสมัย จนถึงปัจจุบันที่ได้นำวิทยาการต่างๆ มาใช้เพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบและเนื้อหาของนิตยสารให้เจริญก้าวหน้ามากขึ้น มีความทันสมัยและเหมาะสมกับวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ส่งผลให้นิตยสารเป็นสื่อที่มีการพัฒนาไม่หยุดนิ่งและคงความนิยมเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน นิตยสารจัดเป็นสื่อที่เข้าถึงมวลชนได้อย่างกว้างขวางและมีอิทธิพลต่อผู้อ่านมิใช่น้อย ไม่ว่าจะเป็นด้านข้อมูล ข่าวสาร ความคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะต่างๆ

ในปัจจุบัน นิตยสารภาษาไทยมีเนื้อหาที่หลากหลายมากขึ้นตามประเภทของนิตยสาร อาทิ นิตยสารผู้หญิง นิตยสารผู้ชาย นิตยสารวัยรุ่น นิตยสารธุรกิจ นิตยสารรถ นิตยสารท่องเที่ยว นิตยสารบันเทิง และนิตยสารกีฬา เป็นต้น ในแวดวงธุรกิจสื่อสิ่งพิมพ์ของไทยทุกวันนี้ มีนิตยสารประเภทหนึ่งที่มีความนิยมจากผู้อ่านเป็นจำนวนมากและมียอดจำหน่ายเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในตลาดสื่อสิ่งพิมพ์ไทยก็คือ นิตยสารบันเทิง ซึ่งมีวางจำหน่ายอย่างแพร่หลายทั่วประเทศและมีให้เลือกอ่านเป็นจำนวนมาก เช่น ทิวพูล ดาราภาพยนตร์ GOSSIP STAR สตาร์นิวส์ ชุบชิบ และ Oops! เป็นต้น

นิตยสารบันเทิงเป็นนิตยสารเฉพาะด้านที่มุ่งนำเสนอข่าวคราว เรื่องราว เหตุการณ์ และความเคลื่อนไหวต่างๆ ที่เกี่ยวกับบุคคล ผลงาน และกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในวงการบันเทิงทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านภาพยนตร์ โทรทัศน์ ละคร วิทยุ เพลง ดนตรี ศิลปะ รวมทั้งดารา นักแสดง นักร้อง นักดนตรี และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์งานด้านความบันเทิงทั้งหมด นอกจากจะทำให้ผู้อ่านเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินได้ง่ายแล้ว ยังช่วยลดและผ่อนคลายความตึงเครียดในจิตใจของผู้อ่านได้ด้วย ผู้เขียนคอลัมน์ต่างๆ ในนิตยสารบันเทิงมีจุดมุ่งหมายที่จะวิจารณ์ ยั่วล้อ ตำนานติชม เสียดสี ประชดประชัน หรืออธิบายคุณลักษณะของสิ่งที่กำลังกล่าวถึง แต่การที่จะนำเสนอเนื้อหาให้น่าสนใจนั้น ลีลาท่วงทำนองการใช้ภาษานับเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้เนื้อหา มีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และตื่นตันทึ่งผู้อ่าน

จากการรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ถ้อยคำภาษาในนิตยสารบันเทิงที่ผู้เขียนเลือกใช้นั้นมีลักษณะที่น่าสนใจและแตกต่างไปจากภาษามาตรฐาน¹หลายลักษณะ เช่น

1. การนำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่ เป็นการนำคำหรือวลีที่ตามปกติมีความหมายปรากฏอย่างหนึ่งในพจนานุกรมแต่ได้นำมาใช้เป็นคำสแลง โดยกำหนดความหมายขึ้นใหม่เป็นความหมายซึ่งเข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือเป็นความหมายพิเศษเฉพาะความหมายที่เปลี่ยนนั้นยังไม่เป็นที่ยอมรับในระดับภาษามาตรฐานหรือภาษาทางการ ดังตัวอย่าง

น้ำจิ้ม หมายถึง น. น้ำผสมเครื่องเทศบางอย่าง โดยมากมีรสเปรี้ยวเค็มหวาน เช่น น้ำจิ้มทอดมัน (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542, น. 580)

ตัวอย่าง เคยชมลงในภาพยนตร์ชุดฮา “หนูหินอินเดอะมูฟวี่” ในบท “คุณมิลค์” ออกตุ้ม ให้นุ่มๆ น้ำจิ้มไหลเป็นทิวแถว เพราะอยากตื้มน้ำนมจากเต้ากันมาแล้ว วันนี้นางเอกสาว “นุ่น-กชกร ศุภการกิจกุล” กลับมาอีกครั้งกับลุคส์ที่เปลี่ยนไปกลายเป็นสาวสวยสุดห้าว ในละครเรื่องแรก “ภารกิจพิชิตดอกฟ้า” ทางช่อง 7 สี

(ทีวีพูล, 22 - 28 ธ.ค. 49, น. 85)

จากตัวอย่าง คำว่า “น้ำจิ้ม” เดิมมีความหมายตามพจนานุกรมว่า น้ำผสมเครื่องเทศบางอย่าง โดยมากมีรสเปรี้ยวเค็มหวาน แต่ในบริบทนี้นำคำว่า น้ำจิ้ม มาใช้สื่อความหมายใหม่หมายความว่า น้ำลาย โดยนำลักษณะของน้ำจิ้มซึ่งเป็นของเหลวที่มีความหนืด มีรสชาติ และช่วยกระตุ้นให้รู้สึกอยากรับประทานอาหารมากขึ้น มาใช้สื่อความหมายเปรียบเทียบกับน้ำลายซึ่งเป็นน้ำที่หลั่งออกมาจากต่อมน้ำลายและต่อมเมือกในปากช่วยย่อยอาหารจำพวกแป้ง (พจน. ราชบัณฑิตยฯ, น. 583) และเมื่อนำมาใช้แทนในบริบทกลายเป็น “น้ำลายไหล” จะแสดงถึงอาการที่อยากมาก (พจน.ราชบัณฑิตยฯ, น. 583) หากพิจารณาแล้วจะเห็นว่าทั้ง “น้ำจิ้ม” และ “น้ำลาย” มี

¹ภาษามาตรฐาน คือ ภาษาที่ทางราชการใช้และผู้ที่มาติดต่อราชการต้องใช้ ภาษามาตรฐานของไทยจะถือภาษากฎหมายเป็นหลัก แต่ต้องเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนที่ใช้อยู่ในระดับภาษาแบบแผนคือถูกต้องตามหลักภาษา (พนมพร นิรัญทวี และ เทพี จรัสจรวงเกียรติ, 2538, น. 43)

ลักษณะเป็นของเหลวที่มีความหนืด และกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกอยากเช่นเดียวกัน ดังนั้นคำว่า “น้ำจิ้ม” จึงเป็นคำสแลงที่ยังมีเค้าความหมายเดิม

2. การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง เป็นการใช้เสียงของคำสื่อความหมาย โดยผู้ส่งสารจะใช้เสียงของคำถ่ายทอดอารมณ์ แสดงความรู้สึก กิริยาอาการ หรือทัศนคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อให้ผู้รับสารรับรู้ เกิดจินตนาการเห็นภาพ และเข้าใจความหมายของคำนั้นได้ด้วยเสียง ดังตัวอย่าง

วัด หมายถึง ว. เสียงดังเช่นนั้น (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542, น. 1,083)

บี้ม หมายถึง ว. เสียงดังอย่างระเบิด (พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1 ฉบับ

ราชบัณฑิตยสถาน, น. 94)

ตัวอย่าง แต่กับกรณีที่เราวัดบี้มใส่สเตฟานโทษฐานพูดผิดหู มันก็ต้องมีลมออกหูบ้างเป็นของธรรมดา สเตฟานก็คงไม่ได้ตั้งใจพูดออกไปเพราะไม่คิดว่าจะไปเหยียบตึงกรีดของยัยอ้ม มันก็เลยเกิดเรื่องเหม็นหน้า...

(GOSSIP STAR, ปักษ์หลัง มิ.ย. 49, น. 14)

จากตัวอย่าง คำว่า “วัด”² และ “บี้ม” เป็นคำที่กำหนดขึ้นให้สื่อความหมายด้วยเสียง และเห็นได้ว่าทั้งสองคำสื่อความหมายไปในทางเดียวกันคือ มีเสียงดัง เมื่อนำคำมารวมกันกลายเป็นคำใหม่ว่า “วัดบี้ม” จะแสดงถึงเสียงที่ดังมากและเกิดขึ้นอย่างรุนแรง ในบริบทนี้นำคำว่า วัดบี้ม มาใช้สื่อความหมายไปในทางไม่ดี กล่าวคือแสดงอาการต่อว่าด้วยความโกรธจัด

3. การสร้างคำขึ้นใหม่ มีหลายวิธี ได้แก่ การดัดแปลงคำเดิม การเล่นเสียง การบัญญัติคำขึ้นใหม่ และการประกอบคำ เช่น

แอบแอบว หมายถึง ก. แสร้งทำให้อยู่เป็นเด็กไร้เดียงสาทั้งหน้าตา ท่าทาง และคำพูด (พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน, น. 171)

²สะกดคำตามที่ปรากฏในนิตยสาร “วัด” ในพจนานุกรมสะกดคำที่ถูกต้องคือ “วัด”

ตัวอย่าง แฟชั่นการแต่งตัวที่สาว ๆ ไม่ควรพลาดสำหรับปีนี้นี้ ได้แก่ ผมทรงเปียคู่ที่ฮิตมาจาก สาวอัม-พัชรภา ไชยเชื้อ ในละคร ปีนมูก ที่ทำแล้วแอ๊บแบ๊วมากๆ แถมตอนนี้กำลังระบาดไปทั่วเมือง ไม่เว้นแม้แต่สาว ๆ ในวงการบันเทิงที่ไว้ทรงนี้กันเยอะด้วย...

(in magazine, 25 พ.ย. 49, น. 8)

จากตัวอย่าง คำว่า “แอ๊บแบ๊ว” ในพจนานุกรมคำใหม่ได้ให้ข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับที่มาของคำไว้ 3 ประการคือ

- 1) เกิดจากการนำคำภาษาอังกฤษ “abnormal” ซึ่งหมายถึง ผิดปกติ, วิปลาส กับคำภาษาไทย “บ้องแบ๊ว” ที่หมายถึง มีหน้าตาพิลึก (พจน.ราชบัณฑิตยฯ, น. 612) มาประกอบกัน
- 2) เกิดจากการนำคำภาษาไทย 2 คำคือ คำว่า “แอบ” ที่หมายถึง ทำโดยไม่ให้ผู้อื่นรู้เห็นโดยอาการต่างๆ (พจน.ราชบัณฑิตยฯ, น. 1,399) กับ “บ้องแบ๊ว” มาประกอบกัน
- 3) เกิดจากการนำคำภาษาอังกฤษ “act” ซึ่งหมายถึง แสดง; แกล้งทำ กับคำภาษาไทย “บ้องแบ๊ว” มาประกอบกัน

เมื่อพิจารณาความหมายในแต่ละข้อสันนิษฐานผู้วิจัยมีความเห็นว่าในบริบทนี้คำว่า “แอ๊บแบ๊ว” เกิดจากการนำคำภาษาอังกฤษ “abnormal” ซึ่งหมายถึง ผิดปกติ, วิปลาส โดยตัดคำหลัง (normal) “นอร์มอล” ออก เหลือเพียง (ab) “แอบ” กับคำภาษาไทย “บ้องแบ๊ว” ที่หมายถึง มีหน้าตาพิลึก (พจน.ราชบัณฑิตยฯ, น. 612) โดยตัดพยางค์หน้า “บ้อง” ออก เหลือเพียงคำว่า “แบ๊ว” แล้วนำมาประกอบเข้าด้วยกันกลายเป็นคำใหม่คือ แอ๊บแบ๊ว ในที่นี้มีความหมายว่า ทำให้ดูเหมือนเด็กที่น่ารักสดใส และเป็นการลดอายุลงให้อ่อนกว่าวัยจริง ทั้งนี้ไม่ว่าคำ “แอ๊บแบ๊ว” จะมีที่มาจาก การประกอบคำในลักษณะใดก็ตามจะพบว่า ความหมายของคำก็ยังคงสื่อไปในทางไม่ดี เช่นเดียวกันเพราะแสดงถึง ความผิดปกติ, การบิดบังความจริง และการแสร้งทำให้ออกว่าเป็นเช่นนั้น

การเลือกใช้ถ้อยคำในลักษณะดังกล่าวมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการดึงดูดความสนใจ และทำให้เนื้อหาที่น่าสนใจน่าอ่าน มีสีสัน มีชีวิตชีวายิ่งขึ้น ซึ่งถ้อยคำส่วนมากที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิงมักจะเป็นคำสแลง มีนักภาษาศาสตร์ท่านได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะและการใช้คำสแลงไว้หลากหลาย เช่น สุดาพร ทัศนียาวิน (2523, น. 62-64) สรุปได้ว่า

สแลงเกิดจากรู้สึกเบื่อในการใช้คำซ้ำแล้วซ้ำอีก รวมทั้งความต้องการที่จะแสดงออกให้กระฉับและมีชีวิตชีวา ซึ่งทำให้เกิดภาพพจน์หรือรสชาติแปลกๆ สแลงยังเป็นสมบัติของคนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใด เพื่อ

แสดงความเป็นสมาชิกของกลุ่มและแสดงความแตกต่างจากกลุ่มอื่นๆ

และสแลงมีระยะเวลาในการใช้ไม่นาน

คำสแลงในนิตยสารบันเทิงมีลักษณะเฉพาะที่น่าสนใจและมีความโดดเด่น เนื่องจากผู้เขียนพยายามเลือกใช้ถ้อยคำที่มีสีสัน มีชีวิตชีวา เร้าอารมณ์ รวมถึงคิดสร้างถ้อยคำแปลกใหม่ขึ้นมาใช้เพื่อแสดงเอกลักษณ์และสื่อความหมายเฉพาะ อีกทั้งเพื่อให้สะดุดตา ดึงดูดความสนใจ และเป็นที่น่าสนใจของผู้อ่าน ถือได้ว่าเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของการใช้ภาษาในนิตยสารบันเทิง นอกจากนี้คำสแลงที่ใช้ในวงการบันเทิงยังมีผลกระทบต่อการใช้ภาษาของคนในสังคม เห็นได้จากการที่คนจำนวนไม่น้อยนำคำที่ตนเคยพบหรือเคยได้ยินจากวงการบันเทิงมาพูดและเขียนเพื่อติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน ขณะเดียวกันคนในสังคมก็มีส่วนทำให้เกิดคำสแลงในวงการบันเทิงด้วยเช่นกัน ถือได้ว่าคำสแลงเป็นปรากฏการณ์ทางภาษาที่เกิดขึ้นจริงในสังคมไทย เป็นการใช้อีกรูปแบบหนึ่งที่คนในสังคมใช้ในการสื่อสารกัน ดังนั้นการศึกษาคำสแลงจึงเป็นแนวทางหนึ่งในการศึกษาวิถีชีวิตของคนในสังคมสมัยนั้น รวมทั้งสะท้อนให้เห็นถึงธรรมชาติของภาษาที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะสังคม ค่านิยม และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาลักษณะและการใช้คำสแลงในนิตยสารบันเทิงภาษาไทย เพื่อให้ทราบว่าคำสแลงในนิตยสารบันเทิงนั้นมีลักษณะ การใช้ และความหมายเป็นอย่างไร นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นลักษณะเฉพาะของภาษาที่ใช้ในวงการบันเทิงซึ่งเป็นการใช้ภาษาเชิงสังคมอีกลักษณะหนึ่งที่น่าสนใจในการศึกษาภาษาไทยปัจจุบัน

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะของคำสแลงในนิตยสารบันเทิง
2. เพื่อศึกษาการใช้คำสแลงในนิตยสารบันเทิง
3. เพื่อศึกษาความหมายของคำสแลงในนิตยสารบันเทิง

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

คำสแลงในนิตยสารบันเทิงมีลักษณะเฉพาะที่โดดเด่นด้วยการใช้ภาษาที่แปลกใหม่ แตกต่างกับการใช้ภาษาที่ถูกต้องของภาษาไทยมาตรฐาน ทั้งนี้เพื่อดึงดูดความสนใจและทำให้ผู้อ่านเพลิดเพลิน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1. ผู้วิจัยคัดเลือกข้อมูลจากนิตยสารบันเทิงภาษาไทยที่มีการนำเสนอข่าว และคอลัมน์บันเทิงต่างๆ ที่จำหน่ายในปี พ.ศ. 2549 นิตยสารบันเทิงที่ใช้เก็บข้อมูลมีจำนวน 5 รายชื่อดังนี้ ทวีพูล, สตาร์นิวส์, GOSSIP STAR, in magazine และ Oops!

นิตยสารบันเทิงทั้ง 5 ชื่อนี้มาจากฐานข้อมูลของซีอีดีบุ๊คเซ็นเตอร์ที่ได้จัดอันดับนิตยสารบันเทิงดาราและทีวีที่มียอดจำหน่ายสูงสุด 5 อันดับแรกในปี พ.ศ. 2548 ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยรวบรวมจากข้อมูลการขาย 3 เดือนล่าสุดของปี พ.ศ. 2548 ที่มีข้อมูลสมบูรณ์เพื่อให้เป็นข้อมูลแนวโน้มล่าสุด³

2. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากนิตยสารบันเทิงทั้ง 5 ชื่อดังกล่าว โดยกำหนดศึกษาชื่อละ 2 ฉบับต่อเดือน รวมเดือนละ 10 ฉบับ รวมจำนวนนิตยสารบันเทิงที่เก็บข้อมูลทั้งหมด 120 ฉบับ

3. ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลเฉพาะคำสแลงที่ปรากฏในคอลัมน์บันเทิงต่างๆ ยกเว้นคอลัมน์ที่เป็นการตอบจดหมาย การให้สัมภาษณ์ของบุคคล และคอลัมน์อื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับวงการบิน

4. ผู้วิจัยจะวิเคราะห์คำสแลงในนิตยสารบันเทิง ในประเด็นต่อไปนี้

4.1 ลักษณะของคำสแลง

4.2 การใช้คำสแลง

4.3 ความหมายของคำสแลง

³บริษัท ซีอีดีเคชั่น จำกัด (มหาชน), “ที่สุดในธุรกิจหนังสือพิมพ์ และนิตยสาร ปี 2548 ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล จากฐานข้อมูลซีอีดีบุ๊คเซ็นเตอร์,” <<http://www.se-ed.com/Webdownload/Data.aspx?id=DA24>>, แดงข้อมูล 14 กุมภาพันธ์ 2549

ตารางที่ 1

แสดงฉบับและจำนวนของนิตยสารที่เก็บข้อมูล

ชื่อ นิตยสาร เดือน	ทีวีพูล วันที่ / ปี	สตาร์นิวส์ วันที่ / ปี	GOSSIP STAR วันที่ / ปี	in magazine วันที่ / ปี	Oops! วันที่ / ปี	รวม (ฉบับ)
มกราคม ฉบับที่ 1	13 - 19	2 - 8	ปีที่แรก	10	ปีที่แรก	10
ฉบับที่ 2	20 - 26	9 - 15	ปีที่หลัง	25	ปีที่หลัง	
กุมภาพันธ์ ฉบับที่ 1	10 - 16	13 - 19	ปีที่แรก	10	ปีที่แรก	10
ฉบับที่ 2	17 - 23	27 ก.พ. - 5 มี.ค.	ปีที่หลัง	25	ปีที่หลัง	
มีนาคม ฉบับที่ 1	3 - 9	6 - 12	ปีที่แรก	10	ปีที่แรก	10
ฉบับที่ 2	17 - 23	20 - 26	ปีที่หลัง	25	ปีที่หลัง	
เมษายน ฉบับที่ 1	7 - 13	10 - 16	ปีที่แรก	10	ปีที่แรก	10
ฉบับที่ 2	21 - 27	24 - 30	ปีที่หลัง	25	ปีที่หลัง	
พฤษภาคม ฉบับที่ 1	5 - 11	8 - 14	ปีที่แรก	10	ปีที่แรก	10
ฉบับที่ 2	19 - 25	22 - 28	ปีที่หลัง	25	ปีที่หลัง	
มิถุนายน ฉบับที่ 1	2 - 8	5 - 11	ปีที่แรก	10	ปีที่แรก	10
ฉบับที่ 2	16 - 22	26 มิ.ย. - 2 ก.ค.	ปีที่หลัง	25	ปีที่หลัง	
กรกฎาคม ฉบับที่ 1	14 - 20	3 - 9	4 - 10	10	ปีที่แรก	10
ฉบับที่ 2	21 - 27	17 - 23	25 - 31	25	ปีที่หลัง	
สิงหาคม ฉบับที่ 1	4 - 10	7 - 13	1 - 7	10	ปีที่แรก	10
ฉบับที่ 2	25 - 31	21 - 27	15 - 21	25	ปีที่หลัง	
กันยายน ฉบับที่ 1	8 - 14	4 - 10	5 - 11	10	ปีที่แรก	10
ฉบับที่ 2	29 ก.ย. - 5 ต.ค.	18 - 24	19 - 25	25	ปีที่หลัง	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ตุลาคม						
ฉบับที่ 1	13 - 19	2 - 8	10 - 16	10	ปีกษ์แรก	10
ฉบับที่ 2	27 ต.ค. - 2 พ.ย.	23 - 29	24 - 30	25	ปีกษ์หลัง	
พฤศจิกายน						
ฉบับที่ 1	3 - 9	13 - 19	7 - 13	10	ปีกษ์แรก	10
ฉบับที่ 2	24 - 30	27 พ.ย. - 3 ธ.ค.	21 - 27	25	ปีกษ์หลัง	
ธันวาคม						
ฉบับที่ 1	8 - 14	11 - 17	5 - 11	10	ปีกษ์แรก	10
ฉบับที่ 2	22 - 28	25 - 31	19 - 25	25	ปีกษ์หลัง	
รวมจำนวนนิตยสารทั้งหมด						120

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

1. ค้นคว้าและศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. เก็บรวบรวมข้อมูลจากนิตยสารบันเทิงภาษาไทยที่กำหนดไว้ในขอบเขตของการวิจัย
3. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ลักษณะ จุดประสงค์ของการใช้ และความหมาย
4. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

คำสแลง หมายถึง ถ้อยคำหรือวลีที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือชั่วระยะเวลาหนึ่ง อาจเป็นการนำคำที่มีอยู่แล้วมาใช้ในความหมายใหม่ หรือเป็นการสร้างคำขึ้นใหม่เพื่อให้เกิดคำแปลกๆ ผิดไปจากปกติทั้งด้านเสียง รูปคำ และความหมาย ให้ความหมายที่สื่ออารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติทั้งดีและไม่ดี บางคำมีความหมายเฉพาะ รวมทั้งมีความหมายที่ผันแปรไปตามบริบทแวดล้อม และไม่ใช้ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้อง

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบลักษณะ การใช้ และความหมายของคำสแลงในนิตยสารบันเทิง ปี พ.ศ. 2549
2. ทำให้เห็นลักษณะเฉพาะของภาษาที่ใช้ในวงการบินซึ่งเป็นการใช้ภาษาเชิงสังคมลักษณะหนึ่งที่เกิดขึ้นในภาษาไทยปัจจุบัน
3. เป็นการรวบรวมและบันทึกข้อมูลคำสแลงที่ใช้ในช่วงระยะเวลาหนึ่งไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการศึกษาต่อไปได้
4. เป็นแนวทางให้แก่ผู้ที่สนใจศึกษาการใช้ภาษาเชิงสังคม ภาษาไทยเฉพาะกลุ่ม และภาษาไทยปัจจุบันต่อไป

1.8 ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ข้อความที่เป็นตัวอย่างซึ่งคัดลอกมาจากนิตยสารบันเทิง จะคงตัวสะกด และเครื่องหมายต่างๆ ไว้เช่นที่ปรากฏในนิตยสาร ดังนั้นบางคำจึงอาจเขียนผิดอักขรวิธี และบางครั้งคำคำเดียวกันอาจเขียนต่างกัน

2. ความหมายของคำที่ให้ไว้ในวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ ส่วนหนึ่งเป็นการอ้างอิงความหมายจากพจนานุกรมต่อไปนี้

- 2.1 พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542
- 2.2 พจนานุกรมไทย ของ มานิต มานิตเจริญ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 22 พ.ศ. 2547
- 2.3 พจนานุกรม ฉบับมติชน พ.ศ. 2547
- 2.4 พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2550
- 2.5 พจนานุกรมคำคะนอง ของ กรมวิชาการ พ.ศ. 2544
3. อักษรย่อที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เรื่องนี้

3.1 พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน	ย่อว่า	พจน.ราชบัณฑิตฯ
3.2 พจนานุกรมไทย ของ มานิต มานิตเจริญ	ย่อว่า	พจน.มานิต
3.3 พจนานุกรม ฉบับมติชน	ย่อว่า	พจน.มติชน
3.4 พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1	ย่อว่า	พจน.คำใหม่
3.5 พจนานุกรมคำคะนอง ของ กรมวิชาการ	ย่อว่า	พจน.คำคะนอง